

Jong VLD

De Belgische jeugdwerkloosheid is al enige tijd het zorgenkind van onze arbeidsmarkt. Het afgelopen jaar is daar door een pakket aan maatregelen gelukkig een dalende trend in gekomen. Die omkeer leert twee dingen. Eén: goed beleid maakt wel degelijk een verschil. Twee: we mogen niet op onze lauweren blijven rusten en moeten verdergaan op de ingeslagen weg.

Een van de meest effectieve maatregelen om jongeren, vooral laaggeschoolden, naar de arbeidsmarkt te leiden is flexibele arbeid, zoals flexi-jobs. De invoering ervan in de horeca was een enorm succesverhaal: bijna 10 000 mensen, van wie veel jongeren, maken er op korte tijd gebruik van. Tegenstanders hebben het steevast over afgrijselijke mini-jobs. De vraag is dan: wat is er verkeerd aan mini?

Flexi-jobs zijn namelijk een manier om bij te verdienen in aanvulling op ander werk. Wie nu bijvoorbeeld vier vijfde werkt in een hoofdjob als semitopsporter, tuinman of straatmuzikant, zal voortaan onbepaald kunnen bijverdienen als kelner in een restaurant. Dat betekent dan dat het opdienen van tafels meestal mini is qua arbeidstijd vergeleken met de hoofdbezigheid.

Wat daarbij vaak vergeten wordt, is dat die werknemer wel degelijk sociale rechten opbouwt, ook in het flexi-gedeelte. En nergens wordt hij gedwongen om dat te doen aan een hongerloon. De horrorverhalen, inclusief verwijzingen naar taferelen uit Daens, zijn dan ook volledig van de pot gerukt.

Sterker nog, er zijn alleen maar winnaars. Werkgevers betalen een duidelijke eenmalige RSZ-bijdrage, werknemers moeten zich niet langer tot de grijze markt begeven om toch maar niet in de problemen te komen. De flexi-jobs zorgen er dus voor dat voorheen onderbenut potentieel in onze economie toch kan bijdragen aan onze welvaart. Dat

is een multiplier-effect dat het potentieel heeft om meer jobgroei te brengen dan tien taxshiften tezamen.

Waarom dan toch steeds die tegenstand tegen alles wat neigt naar flexibele arbeid? Of het nu om het uitbreiden van studentenjobs of werktijd combineren gaat, telkens pruttelen werknemersorganisaties tegen.

Ze hanteren daarbij een simpele, maar helaas totaal verkeerde redenering. Arbeid zou een vast gegeven zijn. Wie meer wil werken, pikt werk van andere mensen in, zo eenvoudig lijkt het. Om met meer mensen aan de slag te gaan, moet je individuele arbeid volgens hen dus drastisch beperken. Op die manier kan je makkelijk vroege brugpensioenen of de recente hype rond de 30-urenweek verdedigen als effectieve maatregel om de werkgelegenheid te vergroten. Helaas klopt er niets van.

Economisten ergeren zich zo hard aan deze denkfout dat ze het een eigen naam hebben gegeven: 'the lumb of labour fallacy', de veronderstelling dat het aantal jobs vastligt en nooit meer stijgt. Talrijke studies hebben dat in het verleden al ontkracht. Zo is er bij ons welbekend onderzoek van Franstalige economen naar het effect van brugpensioenen op de werkloosheid bij jongeren. Uiteraard onbestaande. En je hoeft niet eens in de econometrie te duiken om te weten dat deze denkwijze nergens op slaat. Als het zou kloppen dat meer jobs werk onmogelijk maakt, waarom is er dan geen catastrofale stijging van de werkloosheid sinds vrouwen hun haar verlieten?

De werkelijkheid is voor iedereen duidelijk: werk maakt werk. Mensen die een inkomen verwerven geven dat opnieuw uit aan diverse zaken, wat op zijn beurt een inkomen verschaft aan andere mensen, jong en oud, deel- of voltijds werkend. De

tegenstand tegen flexi-jobs is dan ook gebaseerd op het jarenlang overdragen van dogma's die baden in een fata morgana. En dat is zeer jammer.

Want dat flexi-jobs goed zijn voor werknemer en werkgever in de horeca, dat kan elke cafébaas vanaf nu ondervinden. Het blijft echter een druppel op een hete plaat. Het effect op de gehele economie is te verwaarlozen. Als we er een echt maatschappelijk succesverhaal van willen maken,

als we willen dat we de onderbenutting van werkgelegenheid omkeren naar welvaartcreatie, dan moeten we het systeem overal laten gelden. Hopelijk neemt de Sint volgend jaar dus meer pakjes mee.

*Maurits Vande Reyde
Jong VLD*